

po šegi vlaški, na glavi ima okrogel hrvaški klobuk s širokimi kraji ter je prepasan s širokim usnjatim pasom, za katerim nosi samokrese, nože in kroglice.

Vsi drugi razbojniki so čez 30 let stari, nekateri tudi čez 60 let; štirje so celo popolnoma plešasti. Ti stari tekajo in skačejo veliko spretnejše, kakor njih mlajši tovariši. Jeden teh mi je o priliki rekel: »Tebe potolče lahko vsaka stara ženska, ker ne moreš z mesta, kadar je treba bežati.«

S temi besedami se konča zanimivi zapisnik, ki ga je dala gosposka prepisati ter tako prepisanega poslala vsem dolenskim občinam; razbojnika Lončariča pa so odvedli zopet v zapor; kaj se je dalje z njim zgodilo, listine ne pripovedujejo.

Iz zapisnika pa se da posneti, da so bili razbojniki večinoma vojaški begunci, katerim se je pridružil časih tudi kak drug zločinec, dostikrat celo iz prav malo tehtnih vzrokov, kakor n. pr. oni Italijan. Vojaški begunci so bili najbrže tudi rokovnjači, vsaj spočetka. V ljubljanski okolici pripovedujejo še sedaj, da so radi uhajali za vojaštvo godni fantje v onih časih, ko so jih še lovili, v kamniške gore, kjer jim niso lahko mogli do živega. Ko je nevarnost minila, vrnili so se zopet k svojim. Zato tudi rokovnjači, rok on avsi, rok omavhi i. t. d. niso bili ljudem popolnoma to, kar razbojniki, dasiravno so se teh malopridnežev bali na vso moč in jim rajši zlepa dajali, česar so potrebovali, kakor se to godi po nekod še dandanes proti ciganom. Sicer pa je o rokovnjačih pisanega že dovolj. Izginili so šele sredi tega stoletja.

Zdravilo.

Pokuj bi pohajal samotno?
Čemu bi povešal glavó?
Čemu bi vzdihoval togotno? —
Ne zdravi srcé se takó!

Mej svetom pozabiš izgubo —
Vanj vrzi ognjeno oči;
Izberi si drugo za ljubo...
Za drugo se tretja dobi! —

Ivan N. Resman.

